

Velikonoce 2000

Hody, hody do hospody...

Velikonoce 2000

21. - 24. dubna 2000

Tak tohle měla být třetí výprava v roce 2000. Ta první „Otevírání cest“ však byla zrušena a v hlavě Šéfa Hell's Tour+, Diga, se objevily chmury a pesimistické myšlenky nad letošní sezónou. Druhá výprava „Ještě tam budem“ se povedla a sezóna tak, myslím, byla úspěšně zahájena.

Pochyby o letošní sezóně jsou snad už definitivně pryč a začíná se chystat čtyřdenní velikonoční výprava. Dig trvá na tom, že se ještě bude spát „vevnitř“. Je tedy na mně zajistit, aby bylo kam ostatky složit. Od kamaráda jsem si na páteční noc „vypůjčila“ chatičku v Prosečnici u Sázavy a na další noci se mi podařilo zajistit nepřiliš drahé ubytování v dětských a sportovních zařízeních. Takže nezbývá než abych trasu výpravy naplánovala také já. Během příprav se ozval jeden můj kamarád, že by měl zájem s námi vyjet. Dále má jet Martin a Michal. Terka je bohužel někde na závodech. A ve čtvrtek odpoledne zavolal Martin, že mu doma vůbec nemají pororozumění a nechtějí ho pustit na výjezd. Nerozuměj mu proto, že prej neumí česky. A co je horší, přišli mu na to ve škole a ohodnotili to velmi nelichotivým číslem. Nejvíc ho ale deptá, že celý víkend bude muset úporně trénovat, aby v době historicky velmi krátké přesvědčil pedagoga, bdícího nad čistotou českého jazyka, že to všechno byl omyl a že mu dokáže bleskurychlým odříkáním nějakého urputného jazykolamu, jak umí krásně česky. No co se dá dělat, škola - základ života.

Nejvíc práce má ovšem, jako vždy, Dig. Na moje kolo nainstaloval prototyp paluby verze 2000, nová řídítka a přední svazek. Také Michal si začal dávat pomalu do kupy svoje „nové“ kolo. Použil k tomu moji vyřazenou palubu včetně celých řídítek. Celá montáž však byla natolik složitá, že skončili s pracemi ve čtvrtek někdy po půlnoci. A to ještě nebylo všechno úplně hotovo. Na mém kole chybí například vysílačka a Michalovi na palubě

Hodu hody do hospody, natočte nám litr vody... a ukažte stranu 2.

funguje pouze tachometr. Přední světla má provizorně připojena a ovládána vypínačem pod sedlem. Vzadu si poveze obyčejnou blikáčku. Zbytek musí počkat do příště...

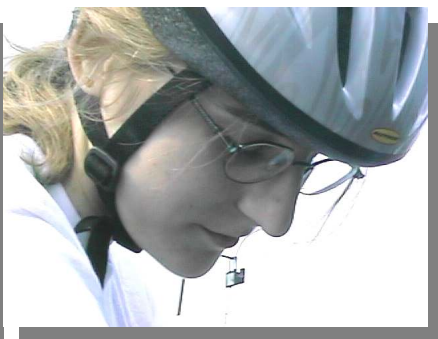
Pátek 21. dubna

Na srazu na Pražačce se nás schází pět. Já, Dig, Michal, Honza a Jana. Honza je můj bývalý spolužák z vejšky a Jana je jeho vytoužená. Oba jsou odhodlaní zkusit výpravu s H.T.+. Je krásné počasí, svítí sluníčko a předpověď na víkend je víc než příznivá.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	654	0	0	25

Vyjíždíme v 16.30. V ulici na Balkáně mají otevřenou nápojovou garáž. Vlítli jsme tam, z obsluhy vycloumali dvoulitrovou Fantu a na místě jí společně vychrupli. Potom musíme zajet ještě k benzínové pumpě. Michal totiž potřebuje dohustit. A protože má auto ventilek, nemohl to provést na stadiónu díky nekompatibilitě s centrálním nafukovačem. Také Jana má skoro prázdnou přední duši a stejný problém jako Michal. Přijíždíme k pumpě „U Korandy“. Ona se vlastně jmenuje úplně jinak, na reklamách je cosi o ekologii, ale kde je „U Korandy“, ví každý. Tak. Chvilí na ně počkáme a pak pojedeme dál.

Cesta probíhá v klidu a nic zvláštního se neděje. Před Uhřetěvesí začala mít Jana potíže s bagáží. Už v Dubečku jí vypadla flaška, kterou měla nepříliš pečlivě připevněnou k ostatním věcem. Teď jí přestal držet zase spací sáček. Kluci použili pavouky a všechny svoje síly a uchytili spacák na nosiči tak, že neměl šanci se ani pohnout. Konečně jsme opustili Prahu a až do Modletic jedeme podle plánu. Tam Dig trošičku pozměnil trasu, abychom se vyhnuli tzv. „Staré Benešovské“, kde předpokládal velký provoz. Dále tedy jedeme přes Chomutovice a Petříkov. V Petříkově jsme na chvíli zastavili.

Mrk.

Ani ne tak na chvíli, jako spíš na pivo.

Dig.

A to byla první příležitost seznámit se s našima čerstvými dušičkami. Při tom šlapání si člověk s ostatními totiž moc nepokeká.

Mrk.

Člověk jo, ale ženská asi ne.

Dig.

Za Petříkovem jsme pravděpodobně špatně odbočili a ocitli se v Brtnici a posléze v Lojovicích. Tady, podle mapy, ba i v reálu, silnice končí. Co teď? Nedá se nic dělat, budeme muset použít červenou turistickou a jet kus přírodou.

Ono se mi dost těžko vysvětluje, kudy přesně jsme jeli, když se mi nedostává mapy, kterou mi odebral Dig. No, prostě jsme jeli po červený kolmo dolů, tam jsme narazili na silnici, která vedla do Řepčic. Kousek za nimi, asi kilometr, jsme zase uhnuli doleva na modrou turistickou. Ta nás přivedla do Olešovic přímo před hospodu. Hurá. Neumřeme hladu. *Ani žízni.*

Dali jsme si smažené rybí prsty a shlédli v televizi pohádku o Jabloňové panně. Když jsme vylezli ven, shledali jsme, že se kapku setmělo a taky ochladilo. Sakra, to se nám ale nikam nechce. No ale i tak nasedáme a jedeme. Do tmy...

V Nové Hospodě jsme se napojili zpátky na plánovanou trasu. Odtud až do Prosečnice by nás neměla čekat žádná zrada. Jede se hezky. Absolvujeme několik sešupů. Nejlepší však je ten do Krhanic. Tam chvíli váhám, kudy dál. Jela jsem tudy naposledy před šesti lety, navíc ve dne. Nakonec jsme se nenechali zmást a odbočili na tu správnou silnici. Z Krhanic zbývají už jenom nějaké

čtyři kilometry po rovině podél Sázavy. Je mi skoro až líto, že nejedeme dál.

Jenže pořád ještě nejsme u cíle. Jak si matně pamatuju, musíme po lesní pěšince dolů k řece. A čeho se obávám nejvíc, to je samotný přístup ke srubu. Ten je totiž postaven na skále nad řekou. Jedeme tedy tmou strmě dolů. Docela to ostatním nezávidím. Já totiž alespoň tuším, kam jedeme. Překonali jsme lávku přes potok a po nějakých třech stech metrech jsme se ocitli před hustým roštím, za nímž jsem předpokládala cíl naší dnešní cesty, konec našemu dnešnímu ~~utopení~~ putování. Vydali jsme se s Digem na průzkum, kudy se tam nejlíp dostaneme. Dig tvrdí, že nejmíň strašné bude dojet s kolama přímo pod chatu a potom je po jednom, za použití nejméně dvou volských sil, vyvléct na verandičku před vchodem. No, vypadalo to celkem děsivě, ale nakonec to nebylo tak strašné. Ačkoliv já to mohu jenom těžko posoudit, když mi kolo společnými silami nahoru vynesli Dig s Michalem.

Vítej, chaloupko, jsme tu. Je 22.30 hodin. Vybalujeme si to nejnnutnější na noc a rozdělujeme si místa na spaní. Janu s Honzou jsme poslali spát na půdičku a my ostatní jsme si ustlali dole. Michal byl uložen do klece, což je postel typu palandy, ale se zábradlím až do stropu, aby ani průměrný divoký člověk nemohl vypadnout. Chvilku sice remcal, že je mu to tam nějak krátký nebo co, ale brzo přestal. A pak už bylo slyšet jenom hučení Sázavy a naše pravidelné oddechování.

Mrk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
	47,5	710	56,3	16,0	7 - 26

Ráno 22.4. sobota

Vstáváme už v 7.30. Dneska je to daleko a tak bychom měli vyjet brzy. Zatím to vypadá, že bude krásně.

Hodu hody do hospody, natočte nám litr vody... a ukažte stranu 5.

Markéta má tendence jít se vykoupat do Sázavy.

Dig.

No, ke koupání to mělo dost daleko. Voda je ještě příšerně ledová, takže jsem provedla jenom takovej ten podřep, abych

Právě jste přeslabikovali 5. stranu zprávy z velikonoční výpravy.

Hodu hody do hospody, natočte nám litr vody... a ukažte stranu 6.

namočila celou ženskou a pak rychle z vody ven. Ale ten pocit potom, řeknu vám, naprostá bomba.

Pak jsme uvařili čaj a vzbudili Janu s Honzou. Na plácek za chajdou jsme vytáhli stoleček a židle a posnídali venku.

Právě jste přeslabikovali 6. stranu zprávy z velikonoční výpravy.

Po snídani jsme se všechno zase sbalili a odjeli.

V Prosečnici v krámku jsme dokoupili vodu na pití. Sluníčko a modro nad námi slibuje parný den, a tak bude potřeba často doplňovat tekutiny. Je neuvěřitelný, že o velikonocích může být takhle krásně. U obchodu stáli opření o zábradlí čtyři pánové. Měli zvědavé otázky, pročez jsme s nimi chvíli klábosili. Pak jsme se rozloučili a vydali se vstříc dalším jarním kilometrům.

V Týnci nad Sázavou jsme byli za chvíli. Kdyby to takhle jelo celou cestu! Po rovince podél řeky, zkrátka pohodička. Jenže za Týncem jsme uhnuli od řeky a zamířili na Benešov. A tam začaly strašný kopce. Při posledním šíleném stoupání kousek před Benešovem jsme zastavili a Dig se vrhl na Janu. Mrk.

Bohužel jen na její kolo.

Dig.

Začal rovnat řídítka, ohýbat přesmykač a štelovat přehazovačku. Měl pocit, že jí to neřadí, tak jak by mělo a že vůbec nemá kolo seřízený na svojí postavu. Doufejme, že to pomůže a že se jí pojede líp.

V Benešově jsme následovali červenou turistickou značku, která nás měla vyvést ven z města. Byla to docela legrace, protože ta značka vedla kolem zámku, po schodech a pak úzkýma uličkami na náměstí. Odtud po dalších schodech kolem obchodů, pak skrz paneláky a okolo tamního bazénu konečně pryč z města. Kdybychom se bývali byli řídili směrůvkami na silnici místo červené značky, nemusel ten průjezd městem být tak krkolomný a Michal nemusel mít natlučené pozadí z toho, jak na těch druhých schodech uklouzl.

Mrk.

*To se ti to teď kritizuje. Ale tu červenou jsi do rozpisu napsala ty!
Dig.*

Krajina kolem Benešova je poměrně kopcovitá a kilometry přibývají velmi pomalu. Po výstupu do Pozova nějakou chvíli odpočíváme a vedeme odborné dialogy na téma konstrukce železničních vagónů.

Rozhodli jsme se, že na oběd zastavíme až v Louňovicích pod Bláníkem, kdy už za sebou budeme mít zhruba polovinu dnešní trasy. Deset kilometrů před Louňovicema jsme to však nevydrželi. Museli jsme na chvíli zastavit a dát si Tatránkovou, Margotovou a kdoví jakou ještě pauzu. Chce to. Čeká nás pěkných pár vršků.

Mrk.

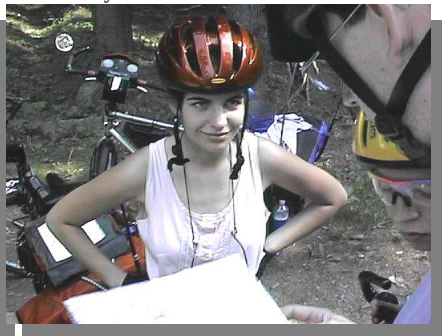
Z Milovanic do Louňovic jsem vezl na palubě brouka. Štrádoval po červeném pruhu sem a tam a kontroloval, jestli jedeme správně. V Louňovicích usoudil, že už je tam, kde chtěl být, a odletěl.

*Ještě jedna poznámka: Markéta má kromě nové paluby tak nová řídítka. Asi to nějak souvisí s celkovou polohou ženský vzhledem ke kolu, a jede nějak, jak bych to řekl... no nazval bych to **Jelva Jet** [čti: Želva džet]. Tedy obrovské zrychlení a udržování značného tempa.*

Dig.

V Louňovicích pod Bláníkem jsme zastavili v hospodě na oběd. Všichni jsme si shodně dali kus prasátka s knedlíkama a se zelím. Pak jsme opustili Louňovice a vydali se okresními silničkama směrem na Pelhřimov. Ani jsme nestačili minout Bláník, když Jana ohlásila vyčerpání a nemožnost další jízdy. Jako řešení navrhl Honza odpojení Jany a Jana a jejich návrat domů. Nedá se než souhlasit. Loučíme se. Pojednou do Vlašimi a odtud vlakem do Prahy.

Hodu hody do hospody, natočte nám litr vody... a ukažte stranu 10.

Dál jedeme jenom tři. Je nádherně. Svítí slunce, teploměr ukazuje 24 °C, kolem voní jaro, ale nejede to. Mají tu kopce. Hnusné a nepříjemné. Mnohokrát odpočíváme a zvláštní je, že se nám nikdy nechce jet dál. Jsme na začátku Českomoravské vrchoviny. A kromě toho začal foukat protivítr. Naštěstí není studeně. K cíli naší dnešní etapy se přibližujeme jen velmi pomalu.

Nejhorší je, že vždycky vyjedeme na nějaký kopec a čekáme, že už uvidíme Pelhřimov, ale vidíme jen další a další kopce, které musíme přejet. Neustále se předjízíme s jakýmsi pánem. *Taky blázen: jede na kole.* Buďto odpočíváme my, nebo on. Po výstupu na kopec před Košeticema konzultujeme situaci s mapou. Odhaduji, že už to není víc jak 15 km. Pak jsme vjeli do Košetic a tam byla směrovka. PELHŘIMOV 23 km. Na všechny padla deprese a hrůza.

Hodu hody do hospody, natočte nám litr vody... a ukažte stranu 11.

Zase jedeme. Jde to ztuha. Rychlost klesá. Přestože je už pokročilé odpoledne, je pořád slunečno a velmi teplo. Ze mě se stal velmi rychlý průtokový ohřívač kapalin. Sotva přestanu pít, musím „za roh“. Z toho, co ze mě vytéká, jde málem pára. No hnus! Chvilí odpočíváme na kládách na lesní cestě.

Dig tvrdí, že už nemůžeme, ale jede stále nejrychleji. Skoro na každém kopci na nás čeká. Zbývá posledních deset kilometrů,

Právě jste přeslabikovali 11. stranu zprávy z velikonoční výpravy.

devět, osm, sedm ... ubývá to pomalu. Sjíždíme a zase vyjíždíme nekonečné kopce a krpály. Konečně je tu ten poslední a pak už vidím město veliké ...

Mrk.

No, nic moc.

Dig.

Právě včas.

Začalo se ozývat moje levé koleno. Děkuji, že dneska vydrželo celých 80 kilometrů bez protestů, loupání a píchání.

V 19.50 přijíždíme do Pelhřimova. Najít Dům dětí a mládeže nebyl problém. Měla jsem cestu k němu dost podrobně popsanou. Ihned jsem zavolala panu Sochorkovi, který to tu má na starost a se kterým jsem ubytování domlouvala. Ten přijel během chvíle na kole a všechno nám ukázal. Kde si máme nechat kola, kam si máme lehnout, kam na záchod a kde je sprcha. Uvnitř jsou teď prý sice vzduchovky, ale když si jí vyklidíme, můžeme se osprchovat. Pak jsme zaplatili 25,- Kč za osobu a nocleh a rozloučili se s ním.

Tak, a máme to teď tady celý pro sebe. Je to poměrně rozsáhlá přízemní budova postavená ze „stavebnice“ s několika klubovny a se sociálním zařízením.

Mrk.

Ale prdljas. Je to obyčejný „teskáč“.

Dig.

Sprchu se nám bohužel nepodařilo odemknout, takže jsme byli odkázáni umýt se „pouze“ v umyvadle. Je překvapivé, že to tady ten človíček svěřil úplně cizím lidem. Nadiktovala jsem mu sice svojí adresu a rodné číslo, ale i tak je to neuvěřitelný.

Po mytí se vydáváme do města na večeři. Na náměstí jsme navštívili hotel Slávia. Vypadalo to tam celkem normálně. Tak jsme tam zašli a dobře se najedli.

Mrk.

No, dobře... Co je to za podnik, když neuměj krokety!!!

Dig.

Po té jsme absolvovali ještě krátkou procházku nočním Pelhřimovem a pak jsme šli spát. Ustlali jsme si na zemi na koberci v jedné z kluboven.

Mrk.

Hodu hody do hospody, natočte nám litr vody... a ukažte stranu 13.

Musím přiznat, že dnešní přejezd byl dost náročný a že by jej Jana rozhodně nepřežila ve zdraví. A teď jsem velmi unaven a jdu spát. Dobrou noc.

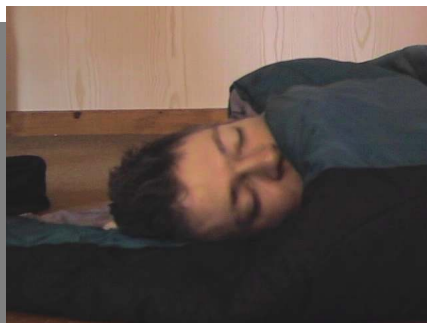
Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Pelhřimov	56.0	793	83.1	14.5	12 - 36

Ráno 23.4. neděle

Probouzíme se po osmé, válíme se a rozhlížíme se po místnosti, ve které jsme spali.

U jedné zdi visí zámek a cosi ukrývá. Dig se tam vydal na průzkum a objevil bicí. Uhodil na buben a činely. Tím se vzbudil i Michal. Pak objevil i televizi. Pustil nám k snídani nedělní pohádku a seriál o rodině Smolíkovíc. Pak jsme se sbalili, zanechali zde děkovátko Hell's a odjeli.

Právě jste přeslabikovali 13. stranu zprávy z velikonoční výpravy.

Hodu hody do hospody, natočte nám litr vody... a ukažte stranu 14.

Rozhodli jsme se maličko pozměnit výjezd z Pelhřimova. Museli bychom se totiž vracet do brutálního kopce, kousek po silnici, po které jsme sem včera přijeli a pak jet asi 12 km po hlavní.

Jedeme tedy na Novou Cerekev. Na to, že je teprve dopoledne, je už docela vedro. Slunce pálí a na nebi není ani mráček... Silnička vede nahoru dolů. Je to tu všude kolem moc hezký. Inu, Vysočina. Z Nové Cerekve jsme jeli 3 km po polní cestě po modré značce do Leskovic.

Na hřišti za vesnicí hrajou děcka soft-ball. Ptají se nás: „Kam jedete?“ „Do Prčic“, odpovídám jim. „Nebud’te sprostí, jo?“, volají za námi v legraci. Ale když my fakt jedeme do Prčice.

U Leskovic jsme přejeli onu hlavní, po které jsme měli přijet a napojili se zpět na plánovanou trasu. A pak jsme po malých silničkách uháněli k Pacovu.

Jedeme docela rychle, protože za chvíli ho máme na dohled. Ale v cestě jsou dvě údolí a jedno 14-ti procentní klesání. A pak samozřejmě zase stoupání. V Pacově jsme naznali, že už je čas na oběd. Na náměstí měli „zahradní restauraci“ a výborně tam vařili.

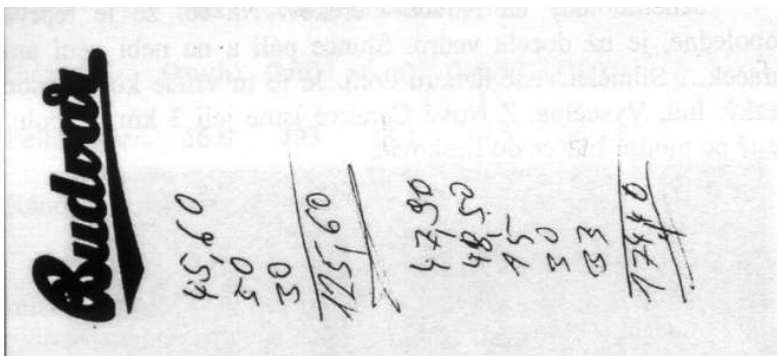
Hodu hody do hospody, natočte nám litr vody... a ukažte stranu 15.

Zavolali jsme odtamtud Martinovi. Chudák, je na chatě a učí se.

Mrk.

Musím přiznat, že mu se škodolibou radostí popisujeme, kde jsme, jaké je tu počasí, co jsme zažili a kam jedeme a dělá nám dobře, jak se na druhém konci magnetických vln kroutí, nadává a závidí nám.

Dig.

Po obědě jedeme zase dál. Je krásně. Pořád se jede velmi dobře. Jsou tu kopečky, údolíčka a jiné nerovnosti, ale v postupu to nebrání. Jedeme v klidu a pomalu. Nikam nespěcháme. Akorát je strašný vedro. Chtělo by to rybníček nebo aspoň kousek stínu. Neměl by to být problém, protože v těchto končinách je rybníček u každé vesničky. **JE** to problém. K žádné rozumné vodě se nedá dostat. Každá, byť jen malá nádržka, je vždy mezi spoustou terénních nerovností, které prostě nezdoláme. Až najednou...potůček. Na chvíli jsme se u něj rozplácli, máčeli si v něm nohy a sledovali kolem projíždějící auta, velorexy a jiné obludy na kolečkách.

Právě jste přeslabikovali 15. stranu zprávy z velikonoční výpravy.

Hodu hody do hospody, natočte nám litr vody... a ukažte stranu 16.

Další postup probíhá shodně s předešlým. Jenom s přibývajícími kilometry pocítíme únavu.

V Pohnánci jsme blbě odbočili a ocitli se asi o 3 km jinde, v Dolních Hrachovicích. Mohli jsme se vrátit, ale bylo by to po hlavní silnici. Dig objevil zkratku přes pole, čímž jsme se tý hromadě zbytečných kilometrů úspěšně vyhnuli. Při ústí polní cesty zpět na silnici jsme sebou plácli na zem. Vyrobili z Vitacitu a vody nápoj na zahánění žízně a shodli se na tom, že by bodla hospoda. Jenže je tu hospodoprostý kraj. Takže zoufale projíždíme další a další vesnice a nikde nic. V Dědicích jsme na chvíli zastavili a odpočívali. Dig do sebe kopnul Salko a jelo se dál.

V Červeném Újezdě je konečně hospoda. Jenže jsme už jenom 8 km od Prčic, takže to snad vydržíme.

Následuje úžasný osmikilometrový sjezd. Zase škoda, že už jsme tady. Tam, kde jsem objednávala nocleh, jsem oznámila, že dorazíme mezi sedmou a osmou hodinou. Teď je pár minut po sedmé. Vydáváme se tedy hledat naše dnešní nocležiště, ubytovnu Sokola. Mám napsanou ulici Komenského. Přestože Sedlec-Prčice jest dvouměstí, onu ulici znali už druzí lidé, kterých jsme se zeptali. Jsme tady. Ale zase nemůžeme najít číslo 276. Je tady škola, školka, ale ubytovna žádná. Navíc tu vůbec nemají číslované domy v ulicích jako v Praze postupně, ale na přeskáčku. Při objíždění okolí jsme nalítali spousty kilometrů. Nakonec jsme museli použít telefon. Stejně jsme byli domluvení, že zavolám, až dorazíme, aby nás pan Nádvorník přišel ubytovat. Popsala jsem, kde přesně stojíme a za pět minut nás vyzvedl pán na kole. Takže asi ta adresa, kterou jsem měla napsanou, byla bydliště správce ubytovny. Vracíme se zpátky do Prčice a jedeme k fotbalovému stadionu. Tam jsme byli ubytováni v malém pokojíku s palandami. Kola jsme nechali na chodbě. Zaplatili jsme každý 75,- Kč za noc a šli přeparkovat kola do pokoje. Ubytovna je totiž, zdá se, plná nečesky mluvících občanů. Pravděpodobně je to místní ukrajinská pracovní menšina. Takže v pokoji, který je dlouhá přesně na tři palandy za

Hodu hody do hospody, natočte nám litr vody... a ukažte stranu 18.

sebou a široký asi 3 metry, teď bydlí: palandy, naše kola, skříňky, dvě křesílka a stoleček. Zabíráme si každý jednu postel u svého kola a jdeme se osprchovat. Teče tady teplá voda, což je naprosto úžasné. Po koupeli jde Michal do města. Má totiž nejen hlad, ale taky chuť zažít nějaký nevšední zážitek. My s Digem zatím hlad nemáme a chuť mám tak akorát na to lehnout si do postele. Mezitím, co čekáme na Michala, si zanášíme žaludek zbylým chlebem s paštikou a kolečkovým salámem a debatujeme o dosavadním průběhu výpravy.

Michal dorazil kupodivu poměrně brzy. V ruce nesl dva půllitrové kelímky s pivem. Prý byl až v hospodě na náměstí v Sedlci. A pak nám po zbytek večera vyprávěl spousty neuvěřitelných příhod, které právě zažil, až jsem z toho usnula.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Prčice	65.0	870	76.8	14.4	18 - 30

Ráno 24.4. pondělí

Vstáváme krátce po deváté, rychle balíme a mizíme. Pan správce nám totiž včera řekl, že tady klem deváté vypukne život. S tím souvisí dnešní svátek a v případě návalu mlad'ochů a svištění pomlázek neodjedeme. Tak nazdar. Nasnídáme se cestou. Dig.

Došlapali jsme asi 4 km za Prčice, zajeli na polní cestu, vybalili vaříč a posnídali. Dig pije stylově čaj z kelímku od včerejšího piva, který si veze s sebou.

Po snídani se Dig nenápadně vytratil kamsi do roští a vrátil se s vrbovým proutkem. Dnes je totiž Velikonoční pondělí, takže si nenechal ujít příležitost mě seřezat a ještě za to vyfasovat čokoládový vajíčko. Hroznej svátek! Potom se ještě chvíli válíme. Nejvíc Dig Vyhrožuju, že ho zapíšu do deníčku. I když dneska do Prahy nemusím spěchat, chtělo by to jet.

Jede se moc hezky. Všude ve vesnicích, kterými projíždíme, vidíme spousty kluků s pomlázkami. Mrk.

A v mnoha případech ne zrovna strážlivých. Dig.

V Jesenici odbočujeme a jedeme skoro kolmo nahoru. Projíždíme jednu zapomenutou vesničku, druhou a ... konec silnice. Co to? Jak to? Tak rychle mapu a ... jo ... ech ... jsme blbě. Musíme se vrátit. Michal si naštěstí všiml úzké silničky, která nás zavedla na správnou silnici, takže jsme se nemuseli vracet až dolů do Jesenice.

Plánujeme oběd ve známé hospodě v Neveklově. Už se na něj docela těším. Na konci Kosovy Hory je směrová cedule NEVEKLOV 11 km. No dobrá, to se dá vydržet. V podstatě je to kousek, za půl hodinky tam můžeme být. Po 3 km je další směrovka: NEVEKLOV 10 km. Gr...! No budiž, mají tu jiné kilometry. Doufám jen, že se příliš neliší od našich. Jedeme další dva kilometry a zase: NEVEKLOV 10 km. Tak to teda ne! O kus dál se v příkopě válí nějaká cedule. Netroufám se na ni ani podívat. Jestli je tam taky Neveklov 10 km, tak se ani nedivím, že jí tam nějaký zoufalý cyklista v návalu rozhořčení srazil. Nakonec jsme tam přeci jenom dojeli. Dig si dal dvojitou uzenu krkovicí se zelím a knedlíčkama, já fazole s klobásou a Michal už nevím co, ale určitě to mělo nejméně tři chody.

Po obědě jedeme dál. Do Prahy je to 50 km. Zatáhlo se a docela fouká. Plánujeme další cestu přes Kamenný Přívoz a Jílové u Prahy.

Hodu hody do hospody, natočte nám litr vody... a ukažte stranu 20.

Jsou tři hodiny a my odpočíváme na kopci za Kamenným Přívozem. Jede to dneska nějak dobře. Zrovna když s návratem nemusíme pospíchat, budeme v Praze zatraceně brzy. Michal však vzdychá, co všechno musí ještě dneska udělat, takže se raději zvedáme a jedeme. Jediná nepříjemná věc, co nás čeká, je kopec v Jílovém. A už funíme nahoru. Ano, je opravdu nepříjemné. Pak už jenom Psáry, Jesenice, Dobřejovice, Čestlice a už jsme v Praze. Známostou cestou přes Uhřetěves, Dubeček a Dubeč se šťastně vracíme domů. Lehce připálení od sluníčka, zaprášení uondání...

Je pondělí podvečer a v pátek zase jedeme. Už se těším...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	57.5	957	87.2	17.1	18 - 29

Celková technická data:

Účast: 5 jezdců - Markéta, Jana, Jan, Michal, Dig

Dorazili pouze 3: Markéta, Michal, Dig

Oficiálně přiznaná kilometráž: 303 km

Příště: Už Nééééé!

Trasa výpravy „Velikonoce“

21. - 24. dubna 2000

Praha - Žižkov	Týnec nad Sázavou	Horní Lhota
Praha - Dubeč	Bukovany	Dolní Lhota
Praha - Uhříněves	Chlístov	Bezděkov
Čestlice	Benešov	Lukavec
<i>přes dálnici</i>	<i>výjezd po č.t.z.</i>	Nové Vyklantice
Dobřejovice	Radíkovice	Buřenice
Herink	Skalice	Košetice
Radějovice	Pozov	Křelovice
<i>na hlavní doleva</i>	<i>č.t.z.</i>	Červená Řečice
Želivec	Postupice	<u>Pelhřimov</u>
Nová Hospoda	Milovanice	<i>Dům dětí a mládeže, Pražská 1542</i>
Kamenice	Čelivo	<i>pan Sochorek 0606- 400 470</i>
Čakovice	Nespeky	<i>od Červ. Řečice z kopce se klesá k městu</i>
Dolní Požáry	Veliš	<i>Orientační body:</i>
Krhanice	Louňovice pod Bláníkem	<i>benzínka</i>
<u>Prosečnice</u>	Načeradec	<i>sídliště</i>
Krhanice		

<i>vlevo: policajti</i>	Pohnánec	Dohnalova Lhota
<i>napravo: Archív Okresního úřadu</i>	Hlasivo	Janov
<i>! po schůdkách dozadu</i>	Rašovice	Kosova Hora
Vlásenice	Dědice	Klimětice
Proseč-Obořiště	Úraz	Hodětice
Nová Cerekev	Nemyšl	Neveklov
Leskovice	Hoštice	Borovka
Proseč	Mitrovice	Všetice
Pošná	Mezno	Kamenný Přívoz
Pacov	Rašovice	Jílové u Prahy
Bedřichov	Červ. Újezd	Psáry
Velká Rovná	Staré Mitrovice	Jesenice
Vodice	<u>Sedlec-Prčice</u>	Osnice
Babčice	<i>Komenského 276</i>	Dobřejovice
Domamyšl	<i>pan Nádvozník</i>	Čestlice
Horní Světlá	<i>0302-594 295</i>	Praha-Benice
Bradáčov	Měšetice	Praha-Uhřetěves
Rodná	Dobrošovice	Praha-Dubeček
Blanička	Jesenice	Praha-Žižkov
Pohnání	Č.t. z.	
	Radeč	

Obrazová příloha

Dám děč a příloha
O.393 01 PELHŘIMOV
tel./fax: 0366/26411

POKLADNÍ STVRZENKA z. 5/05
ze dne 23.4. 1990

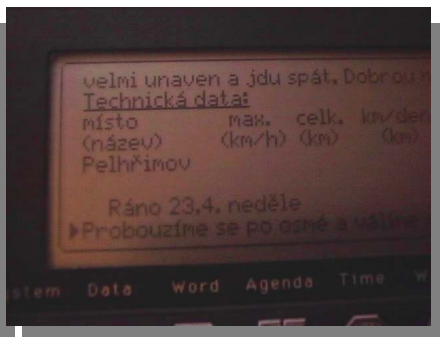
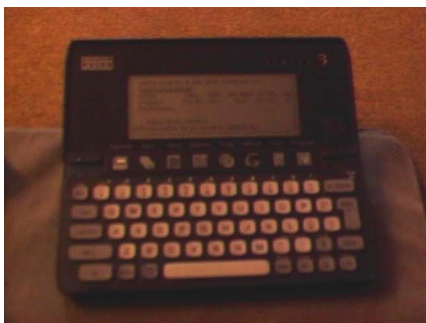
Přijato od (adresa) J. Hradec

Účel platby nákup DM Pelhřimov
a 25, Kč / p.

Kč 100 h slovy Kč sto

Přílohy:

Dám děč a příloha
393 01 PELHŘIMOV
tel./fax: 0366/26411

Ocítáte se tváří v displej počítače Psion serie 3.

Hodu hody do hospody, natočte nám litr vody... a ukažte stranu 24.

© Hell's Tour+ 2000
„Dig“ & „Mrk“
Neprodejné

Právě jste přeslabikovali 24. stranu zprávy z velikonoční výpravy.